

FOIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ. ♦♦ APARE ÎN FIECARE LUNĂ DE DOUĂ-ORİ

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria 4 corone
 Pentru România și străinătate . . . 6 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR:

IOAN BACIU
preot.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiunile de preste tot anul (de 24 orî)
 și după 50 cuvinte cu litere garmond se compută
 1 coronă, er cu litere mai grose duplu.

O nuntă românească din comuna Poiana de lângă Sibiu.

Pascile la ruși.

Ca la noi, chiar așa de cu mare pompă sărbătoresc și rușii sărbătorile s. pasci. Femei, bărbați, tineri, bătrani sunt înbrăcați în cele mai frumoase haine ce au.

Au unele obiceiuri care diferă de ale noastre.

În casa de locuit rușii au cel puțin o iconă de-a cutărui sfânt.

La ei în decursul sărbătorilor s. pasci icona (eventuel iconele) sânta e împodobită cu mâșișore și lângă ea arde o mică lumină de ceră sau o lampă mică cu oleu.

Colac, pasci, samovarul cu teă, stau gata pre masă, lângă celelalte mâncări acoperite cu o pânzătură cusută.

Unul dintre căseni cântă din „Balalaika“ — o vioră cu trei strune — er ceialaltu îl acompaniază cu vocea. Ici-colea unde sunt și tineri la casă mai jăcă câte una bună „de învertit.“ Jocul lor încă diferă de al nostru. Fetele își tin zadia de un capăt așa că flutura jucând; tinerii fac tel-de-fel de figuri, când aruncându-și cușma sus, când călcând un „bărbunc“ aprig.

Wutki și tea stă mereu la dispoziție și oșpeții cu voie bună“ sunt la orî care familie bineveniți.

Și la ei, întocmai ca la noi, nu saluta nimene cu bună ziua sau „bine ai venit“ ci exclusiv cu „Christos a înviat“ (*Christos woskrese*). Apoi ca să se vadă pe cealaltă lume toții amicii și soți se sarută până-n diună.

Față de icona prea-curatei ei arată în septemâna pascilor o mai mare reverință ca noi. Di de di merg la biserică, înghenunchie și se rógă cu pietate. Se întimplă că icona o duc la o familie sau alta pentru cutare bolnav greu, sau la cutare dignitar. Acest conduit se întimplă cu multă ceremonie. Pre un car cu patru cai se aședă pre ședul anterior icona, pre cel din drept ocupă loc preoții și cu deplină reverință o petrec cu capul gol până la respectiva casă, rentorcându-se tot astfel. Reverința și religiositatea o arată chiar și

țarul, carele, dacă sosese la Moskva, mai întâi trage la „Iwerkaja“ de-a dreptul spre a depune madonei omagiul de reverință și numai după aceea se duce la castel.

La dorința cutărui bolnav sau moribund icona se duce la casa respectiva chiar și noștea.

În septemâna pascilor, cât în sărbătorile toate prăvăliile sunt închise, abia în zilele ultime se deschid și atunci comercianții și arata tot ce au „vechiu“ și strigă-n gură mare, ori afișeză reclame strigătoare că acum se vinde totul „ieftin“

Poporul înundeză stradele. Ici se uită, colo se târguesce, altu merg de ici-colea, admiră una și alta, beu de mai au parale se trag la „o theă“ ca se finescă sărbătorile „cu chef și voie“ cum le-a început.

De sine se înțelege, și la ei, beția e la ordinea zilei, cu acea deosebire, că ei întreg postul mare îl postesc și încă cu prea puține excepțiuni; pre când la noi — durere — încep a forma excepțiune chiar aceia care mai tin la Tradițiunea străveche și postesc întreg postul mare. E lucru ușor de priceput, că după un post strict îndelungat, mâncând bine, bea și mai bine și iaca beția la locul ei.

La noi încă stă lucrul tot așa, și ar fi de dorit ca fruntașii poporului nostru fie prin asociari — de care durere numai foarte puține avem — fie prin exemple bune se esplice poporului că acel post, a căruia coronă o pune o beție non plus ultra nu va fi primit așa, cași când l-ar fini cu o rugăciune plina de pietate.

Reuniuni de lectură, de temperare — cum e d. e. „Caritatea“ — și altele, ar fi mijlocul sigur cu care primo loco între membri și prin mijlocirea acestora între toți poporenii unei comune, s'ar putea pune capet sau frâu acestui obicei comun, ba prea comun cu al rușilor.

I. N. Pop.

Roza Alpilor.

(Urmare)

Dar unde să mergă? Acasă? Nu! În jos, către capătul satului, acolo unde locuiesc drăguta-i protejată, fericirea lui întregă, care sigur îl așteaptă nerăbdătoare.

Dar ce-i? Tinerul își duse repede mâna la inimă, un pumnal i-a trecut prin ea, și o duce cealaltă la Fruntea-i înferbintată, lumea se întorce cu el.

— Ved eu ore bine? Murmura vocea-i tremurătoare.

Fericirea mea a deplâns'o cueuueua?

O, da, Roza Alpilor, iubirea lui, e acolo... acum, acum o îmbrătoșeză mișelul vînător, acum fură de pe buzele-i roșii dulcea sărutare, care îi compete lui, numai lui.

În inima tinerului e furtună, o fericire s'a prefăcut acum acolo ruină, nimic nu va pute o înlocui... nimic... nici odată.

Nu te arăta slab! Copil curat al naturii nu te teme, arată ca și când ai fi tare... Dute, dute... Scote inelul acela din deget, nu vedi cât de falsă îi e strălucirea?

Scote-l afară, nu-ți compete mai mult ție, dă-l înapoi ca se'l dea aceluia, cui își împarte sărutările.

— Tu aici! — strigă mirată fata desfăcându-se din brațele vînătorului.

— Da! Eu aici! Am venit se-ți reînapez inelul ca sa'l pui acui în degetul iubirei tale noue. S'acum însămnă-ți bine ce-ți spun. Acestea mi's pentru tine ultimele cuvinte și cu glas scaldat în larămî disă:

T-ai făcut joc din inima mea față înșălătoare, cea ce m'ai promis mie, inima ta-ai dat'o altuia. Fii fericită cu el. Rămăi cu bine. Fii mai fericită de cum is eu. Rămăi cu bine! A dis, s'a întors și aplecat ca o furtună spre munți... și nu l'a mai vedut părinți, și nu l'a mai vedut nime...

A unblat mult s'ermanul, a rătăcit mult mânat de suferința și durerea sa nebună dar n'a putut uita dragostea, iubirea-i înșălătă; nu s'a putut uita patria romantică, s'a reintors în munții săi dragi, sus în codrii întunecoși, ca amintirile fericite din trecut se-i micșoreze durerea... O! Dore ori ce durere dar nici una nu-i ca durerea inimii; pentrucă durere omoritoare conține acea în sine, jale ne spusă, amărăciune și suferință vecnică. Te arde

și te zburciună și te chinușese totdeauna; n'are nici și nici noapte cel ce-și plânge iubirea înșelată, acela pe care inima îl dore.

Vânători au vădut de multe ori o figură tristă, întunecată umblând în jurul stâncei fără viață deasupra cascadei unde a stat odată coliba păstorului, ori stând pe piscul stâncei, unde e așî crucea, de unde odată arată fetiței fricoșe minunile căderii apelor, unde fericit spunea miresei sale povestile fermecătoare a undelor.

A fost el. Nici unul dintre vânători nu-l incomoda, îl cunosceau, îi înțelegeau durerea; dör viața șar fi dato pentru fata aceea, atât i-a fost de dragă.

Dar chinul nu i-a ținut mult. D-deu s'a îndurat de el și l'a chemat la sine.

Intro și vânătorii l'au aflat mort. Sërmanul, is'a rupt inima, l'a omorit durerea. L'au înmormântat în stâncă acolo unde l'au aflat. Au săpat mormânt în stâncă și l'au pus în el și au rostogolit petri grele pre mormânt ca animalele sălbatice să nu'l desgröpe.

Aceluia, a cărui inimă în viață i-a fost atât de grea de durere, și după morte petri grele i-au pus pe mormânt, ca inima zdrobită se nul mai döra niciodată.

Nu e mai grea pëtra de cum i-a fost chinul și durerea inimii. Și despic el au putut dice:

Blüdercasa și Pivioru-bulzii.

Var de acela, care iubesc cu sinceritate.

Ai fost nevinovat sërman păstorii ș'ai suferit atât de mult; ai cădut jertfă iubirii tale curate. Cineva trebuie se fie pedepsit pentru jertfa asta. Păcat născut din ușorătate a fost acela ce l'a zdrobit inima, păcat, păcatul înșălătorei fete l'a săpat mormântul. Să suferă dar! D-deu a fost totdeauna drept, trebuie se fie și acum.

Și pedeapsa îngrozitoare nici n'a întârziat.

Abia i-a dat înapoi mirele ei inelul și s'a tređit vocea conștiinții ș'o tortura pentru păcatul ei. Er fi plăcut sël cheme înapoi pe acel tinër a cărui privire i-a intrat atât de adânc în inimă dar n'a putut fi destul de tare față cu străinul, care a fost martor mut al tristului cânt de adio, martor al luptelor inimii necredincioșei mirese. N'a avut un cuvînt, n'a avut inimă simțitoare care s'ar fi putut muia de lacrimile durerii.

Sërmană fată! Cum te poți tu încrede în vorbele și inima aceluia, care nu are simțire pentru lacrimi și durere? Sörtea ta încă e hotărîtă și va fi cu mult mai tristă decât a iubitului teu înșalat.

— O, sê dusă ea în ziua următoare la pölele muntelui, acolo, unde a aștepta'o de atâtea ori tinërul și unde mergea în timpul din urmă tot mai rar; a vădut locul, încă era acolo trunchiul de arbure pe care au ședut de atâtea ori spunendu-și

unul altuia tainele inimii, unde își croiau un viitor plin de fericire. Dar tinërul nu era acolo, înzădar a așteptat, l'a strigat înzădar, n'a venit, nu ia răspuns cum îi răspundea altădata. Numai murmurul surd al apelor i-a răspuns dar glasul lor i-a nu l'a înțeles, cu töte că lacrimi de a iubitului ei erau amestecate în undele spumegände.

S'a dus... s'a depărtat și ea nu'l va mai vedea nici odată. A început sël compătinescă, a versat lacrimi chiar, dar încă nu simțea durerea, pumnalul încă nu i-a străpuns inima. Dar nici acesta n'a întârziat. Frumosul vânător, pentru care a părăsit pe tinërul ei amic, în curând a aflat o altă fată, pote nu așa de frumoșă ca ea, dar care i-a convenit mai bine; a luat'o de soție și pe roza pălîndă a Alpilor a lăsat'o...

Acum... acum se începe pedeapsa.

Cine, prin ce păcătuesce prin acea se și pedepșese. De rușine nu cuteză se mai iasă din casă, ochii îi notau în lacrimi, surisul drăgălaș i-a perit de pe lume ca sê nu se mai reîntörcă nici odată: Roza Alpilor era acum o flore vesteđită. Ispita, pe care omenii o încunjurau fiind că știa că e pedepsa lui D-deu. Mamă-sa și frați o priviau cu durere, desperată dar nu-i puteau ajuta, durerea o stăpânea tot mai mult. Iși căută amicul perdut... îl căuta pretutindenea și nu'l afla nicăirea, l'a căutat prin codri, l'a căutat pe piscurile stâncilor.

Nu-i a audit numai că o murit și l'au înmormântat acolo. O cruce simplă de lemn îi arată mormântul; inima ei n'are pace, durerea ei n'are leac, ea îl căută dar nu îl află. Ochi și fața îi sau întunecat și cu ele și sufletul.

Te cuprinde mila. Cât de amar bate D-deu când bate.

E grozav a cădea în mâinile D-deului celui viu.

Durerea, în sfârșit, a copleșit'o cu totul, în urmă a înebunit sërmana și astfel barem suferă inconstient.

Diua întregă umbla în jurul cascadei, sau pe verfurile stâncilor pe unde numai caprele sălbatice umblă, de unde mai nainte ar fi cădut amețind în afundime; acum nu, umblă sigura și caută în töte părțile pe acela pe care nu'l pöte afla nicăirea.

Spuneau omenii, cari au vedut'o, că se scoborea prin căderile apelor, umbla prin plöia vecinică, apa cugea de pre ea, membrele îi tremurau de frig) apoi mergea pe drumul cără sat de dece. de douăzeci de ori intro și căutânduși pretinut iubit al inimii sale. Dacă întâlnea omenii, alerga la ei își împreuna mâinile și îi întreba frumos, rugătoare ca un copil:

Unde-i el?

O spuneți-mi, voi știți.

Așa-i că l'ați vedut?

Trăescă încă?

Așa-i că v'a povestit de mine?

O de-ați ști voi, el e așa de frumos, așa de drăguț, ochii lui — dacă i-ați vedea, străluceau ca ochii unui „porumbel“ privirea lui e ca...

Pe el îl caut și voi nu știți unde e?

Spuneți-mi unde e? Voi l'ați dus și nu voiți se-mi spuneți și îngropânduși obrazii în palme plângea atât de dureros încât stâncă se fi fost și ar fi trebuit sê țise înduioșeze inima.

Deodată înceta de-a plânge și începea a juca, a cânta.

Ochii îi erau încă plini de lacrimile durerii și buzele-i zimbeau, cânta și juca.

El e acolo, acolo sus.

Știu eu.

El me asceaptă și eu me duc la el.

Apoi își împlete cunună de flori și-o punea pe cap și spunea tuturor că ea e mireasă, că mirele ei o va lua acum... deja o asceptă colo sus... sus în ceriu.

Sau, stringea flori, arunca petricele în apă, ședea ceasuri întregi lângă cruce și vorbea și arăta cu mâinile.

Și era fericită, fiind ca era cu ea acela pe care atât îl iubea inima ei, pe care atât de mult îl căuta.

Dacă se întâlnea cu păstori nu fugea, ci sê punea frumos jos, lua un mel în brațe, îl gugulea îl sëruta, deodată sêrea în sus și fugea... fugea pe munte în jos, preste stânci încât petrile sê restogoleau potop în urma ei și totuși nu îi sê întimpla nimic, o păzea D-deu.

O cunoscea întreg jurul, în sat venea rar și și atunci mergea direct acasă, unde fără a dice vreun cuvânt își lua veștmintele cele mai frumoșe, își punea cunună pe cap, căci ea merge acum înaintea mirelui și mergea, mergea căutând sus pe

munte, la cruce. Așa în vestminte de sărbătoare, cu eumună pe cap au aflat-o păstorii pe moment (ținând în brațe crucea... dar viața nu mai era întrânsă, murise... pe momentul iubirii ei, pe care a tradat.

A suferit... D-zeu a luat la sine sufletul ei chinuit.

Astfel sau împreună prin moarte, acea pe care D-zeu i-a destinat unul pentru altul, dar viața i-a despărțit.

Au înmormântat-o și pe ea în același moment
La amendoi le ține rază o cruce.

D-zeu a dat simțire inimii dar chiar pentru acea trebură se-i dădă samă de ea și vai de acela, care cu ușorătate zdrobesce o inimă, pentru că mânia pedepsitoare a dreptății D-zeului îl ajunge și nespuse mare îi va fi o pedeapsă.

(După Schmiedt) de **Porumbel.**

Isus la fântâna lui Iacob.

De erii.

O ved ș'acum cu șurțu 'n brâu.
Cu fața înbușorată,
Cu ochii umedi și cumînți
Cum am vedu'odată.

Venem din negre depărtări
Cu dor în pept și drag:
O vorbă a iei me-aduse atunci —
Ea m'accepta în prag.

Cea fost pe urmă voi nu-ți sci
De-ai face ori ce-ai face,
Căci pentru voi cari nu iubiți
Aci povestea-mi tace.
„Er cei ce au iubit vor sci“

Porumbel.

Caprițiu

— Comedie intrun act de *Alfred de Musset* —

(Urmare)

M. de Lery: Bine; dară așa remênem; mă duc. A propos, scii ce nenorocire m'a ajuns? M'au furat, m'au furat cu obrăznicie.

Matilda: Teau furat. Cum înțelegi acesta?

M. de Lery: Patru toalete scumpa mea, patru toalete minunate m'au sosit acum din Londra și toate patru au perit la vamă. Dacă leai fi vădut! Trebuie se isbuenescă omul în plâns. A fost una între ele din mătca de Persia și una creme.

Numai sunt pe lume alte haine ca acelea.

Matilda: Sincere regrete. Doră le-au confiscat?

M. de Lery: Oh, de unde! Dacă ar fi numai aceea, ași striga, ași țipa până ce mi-lear da 'napoi, pentru că așa ceva nu este alta decât o jefuire cu omor. În vara acesta nu voiu avea toaletă. Intipuesceți numai, toate patru au fost găurite prin mijloc. Au batut țepă în ladă D-dău scie cum; astfel de găuri au făcut în ele încât 'm încape degetul prin ele. Știrea acesta plăcută am primit'o eri la dejun.

Charigny. Nu a fost între cele patru toalete din întimplare vre una și venată?

M. de Lery. Nu D-le de feliu nu. D-dău cu d-ta frumoasă Matilda, numai cât mă voiu arăta la bal și viu. Așa cred că în iarna asta până acum am avut 12 cataruri! Acum imi voiu câștiga pe al 13 lea. În dată ce am isprăvit grăbesc aici și mă îngrop în fotelul acesta. Vom vorbi despre vămăși, despre materii, nu așa? Nu, sum tare năcăjită, ne vom afecta, ne vom înduioșa. În fine tot una... Bună sara D-le Conte... Dacă mă petreci nu mă reintore (Ese.)

Scena a IV.

Charigny, Matilda.

Charigny: Ce nuere nebuatică! D-ta bine 'ți alegi pretinele

Matilda: Dorința d-tale a fost ca s'o primim.

Charigny: Aș sta să mă rămășese că D-ta acum așa crezi că dela M. Blainvillet am căpătat asta punguliță.

Matilda: Nu, dupăce D-ta afirmă contrariul.

Charigny: Inse eu sum sigur că D-ta așa crezi.

Matilda: Și pentru ce ești așa sigur?

Charigny: Pentru că-ți cunosc natura. M. de Lery în ochi, D-le este oracul: inse pentru cea e o măgărie.

Matilda: Acest frumos complicat nu l'am meritat.

Charigny: Oh D-deule, da; și mai bine miar plăce dacă ai fi sinceră față de mine de cât se te sfătoșezi așa.

Matilda: Dacă nu cred nu pot face așa cași când așu crede numai pentru cea, pentru că D-ta se mite întorei în sinceritatea mea.

Charigny: Eu susțin că D-ta așa crezi; este scris pe fața D-tale.

Matilda: Dacă acesta pre d-ta te îndestulece, nu-mi pasă fie așa: de așa e, așa cred.

Charigny: D-ta așa crezi? Și dacă intru adevăr chiar așa ar fi, ce rău este în cea? —

Matilda: Nimică, și chiar pentru aceea nu vęd nici o cauză pentru ce ai nega.

Charigny: Nu neg; ea o impletit'o. (Se ridică) Bună sara. Se pôte că merem tare curind și vom lua thea împreuna cu amica ta.

Matilda: Henri nu mă părăsi așa!

Charigny: Ce înțelegi prin cea „așa”? Suntem noi dora mănioși? Eu totul îl aflu d' foarte simplu. Am primit present o pungă și o port; d-ta întrebă că dela cine am primit'o, țiam spus. Nu este în acesta nici un pic de disharmonie.

Matilda: Și dacă aș cere dela d-ta acesta punguliță m'ia aduce mie acest sacrifici?

Charigny: Pôte; ce țar folosi?

Matilda: Aceea e lateral; te rog dămio.

Charigny: Cred că nu pentru cea o cei ca se o port; vream să știu că ce voeci să faci cu ea.

Matilda: Aș purta-o.

Charigny: Dute numai glumă. Ai purta o pungă, carea este lucrul manilor M. de Blainvillet.

Matilda: Pentru ce nu? Și D-ta o port?

Charigny: Minunată argumentație! Eu nu sum damă.

Matilda: Năa dară, dacă nu voiu folosio o arunc în foc.

Charigny: Ah, ah! În fine ai eșit cu vorba. Și eu cu totă sinceritatea-ți declar că eu permisiunea grațiosă a D-tale țiu punga.

Matilda: Asta iarău indoială, 'ți stă în voia, inse mărturisesc că mă dore inima dacă va ști lumea dela cine ai căpătat'o și D-ta vei arăta-o preste tot locul.

Charigny: Se-o arăt. Cași când ar fi trofeu de învingere.

Matilda: Ascultă-me te rog și lasă-ți mâna în mâna mea. (Îi îmbrășiază). Me iubesci D-ta Henri? vorbesce.

Charigny: Te iubse și tac.

Matilda: 'Ți jur că nu jalușia vorbesce din mine, însă de bună voia-mi dai aceasta punguliță, 'ți voi mulțumi din totă inima. 'Ți recomand un schimb și cred, sperez cel puțin că nu te vei simți daunat.

Charigny: Se auzim ce feliu de schimb e acela.

Matilda: 'Ți spun dacă cu ori ce preț voesci să fie. Inse dacă mai întâiu m'ia da punga, pre cuvântul meu de onore mă face forte fericită.

Charigny: Nu dau nimică pre cuvântul de onore.

Matilda: Uite Henri te rog.

Charigny: Nu.

Matilda: În genunchi te rog.

Charigny: Eu încă forte te rog Matilda scolă sus scii bine că nu-mi place o astfel de purtare. Nu pot suferi ca ôre-cine să se dejosască, și în cazul de față și mai puțină cauză aflu ca de altădată. D-ta prea te legi de o copilărie: dacă serios ai dori; eu insumi aș arunca în foc acesta pungă și apoi nici de schimb nu aș avea lipsă mai mult. Scolăte sus și nice poveste se numai fie despre cea. — Adieu. La revedere încă în astă sară. (Ese.)

Scena V.

Matilda singură.

Matilda: Dacă pre cea de a II-a nu o pot arde prea a mea o voi arunca în foc (Merge la sartzariu și ie punga) Sărmană mițică, numai mai adineauri te-un s'erutat și 'ți mai aducei aminte ce țam țis atunci? Veđi am întârziat forte! Mie tu nu-mi trebuesci și nici eu nu trebuesc mai mult. (Se apropia de cuptoriu.) Cât de nebun e omul că și face iluzii. Acele nice odată nu se implinesc. Pentru ce e un lucru atât de inresitibil de dulce și fermecătoriu ca se te legiu în o idee? Pentru ce este o plăcere atât de mare pentru noi a ne ocupa cu astfel de cugete și acele apoi în secret ale traduce în faptă? Pentru ce toate? Pentru că în urmă se plângem! Ce poftesce dela noi casualitatea neînduplecată?

De câtă circumspecțiune, de câtă rogățiune nu ai lipsă pentru ca și dorința cea mai nevinovată și speranța cea mai simplă să nu 'ți meargă în vent. Bine a țis D-lu Conte că e o copilărie cea de ce m'am acățat, inse pentru mine e atât de dulce a insista pre lângă cea copilărie. Pre d-ta, carele ești atât de superb și atât de iute nu te ar fi costat mult dacă ai fi cedat dorinței mele copilăresci: Oh! nu mă iubesc, nu mă iubesc. Pre D-tate iubesc de Blainvillet. (plânge.) Să lăsăm acesta. Se numai cugetăm măf mult M. asupra ei. Acesta jucărea de copil, carea nu s'a scuit presentă la timp în foc ca e... În sara asta iaș fi predato, mâne pôte ar fi perduto! Oh nice o înduială, „ar” perdeo. Ar uita-o pre masă sau ce măf sciu eu, ar lăsa-o în uitareî nre nimicuri, precând punga cea de a II-a t' tdeauna este la el; și acum, în cursul jocului o arată ostentativ. Ved cum o desface pre masă aud aurii cum zurăesc în ea. Oh nefericita de mine! Sum jalușă. Numai asta m'ia măf restat ca să mă desprețuesc eu pre mine însămi. (Voesc se arunce pungulița în foc: de odată se opresce.) Dar ce ai greșit tu? Pentru ce să te nimicesc pre tine tristul meu lucru de mână? Nu tu ești de vină. Și tu ai așteptat și tu ai sperat. Colorile tale sub dorata crudului dialog nu sau îngalbit. M'ia plăci, te iubesc, doue săptămâni din viața mea sau impletit în acesta mrege debilă. Oh nu, nu te nimicească aceeași mână, carea a fost creatorea ta. Te voiu păstra ca pre-o relique, te voiu purta pre inima mea; tu vei fi tot odată și bucuria și întristarea mea. Me faci atentă la amorul meu față de el la părăsirea lui, la caprițiele lui și cine scie dacă te ascund aici da dacă se rentorce și me va căuta aici.

(Să așeadă și cosă pre pungulița cordeluta ce lipsea.)

(Va urma)

G. Nistor.

Diaphanii false.

O podobă modernă și foarte des usitată pentru ferestri sunt imaginile așa numite diaphanice; Adeca: neseări tipuri colorate pe sticlă și acățate în ferestri, așa ca efectul lor îl observăm privindule în transparență.

Diaphaniile adevărate se fac zugrăvind sticla sau transpunând cutare fotografie pe o tablă de sticlă, colorind-o și pentru potențarea solidității acoperind-o cu alta tablă de sticlă. Atât una, cât și alta e o procedură cam scumpă.

Pentru diaphanii false întrebuițăm chromolitografie. Procedura este după înștrucțiunea publicată în revista „Diamant” următoarea:

„Luăm o chromolitografie în una sau mai multe culori, care trebuie (condiție de căpetenie) să fie tipărită pe hârtia de cretă sau chromo, o lipim cu *marginile sale* pe o tablă de sticlă ca să stea întinsă bine și turnăm preste ea *collodion* de consistență mijlocie. Acesta uscându-se obduce chromolitografia cu un strat subțirel transparent (ca și cum ar fi o tablă de sticlă foarte subțire.) După ce e uscat bine, deslipim chromolitografia abdușă cu *collodion* de pre tabla de sticlă și o aruncăm în apă în carea muindu-se hârtia, să poți ușor deslipi de pre stratul de *collodion* pre care rămâne lipit numai desenul colorat.

Acest strat pre care am transpus desenul de pre chromolitografie îl lipim cu gumi arabic transparent pe o tablă de sticlă; acesta o punem în ramă, o provedem cu lăntug de atârnat și diaphania e gata.

Nițu.

Ouă bronzate.

Din găoeci de ouă bronzate putem pregăti o podobă foarte frapantă pentru masă de pasci mai cu samă dacă avem și ospetii.

Găocele de ou (gole) le bronzăm cu coloare aurie sau arginție. Se înțelege: oul e găurit numai la un capăt. La celalalt capăt îi facem picior, lipind trei globurile de ceră, așa că găocea ni-se înfățișează ca o oliță mititică.

În aceste punem năsip (ca fiind grele se stee mai sigur)

și aședăm în lie-care câteva fire de flori și frunze; ceea-ce face un efect admirabil.

Piramidă de ouă colorate.

Pentru aranjarea aceste a ne trebuie oue de diferite culori.

Ouă roșă obținem dacă le băgăm în fertură din *lemn de Pernambuco*.

Ouă rosa sau *purpure* se vâpsece cu *cochenile* mai mult sau mai puțin pulverisate.

Ouă brune căpătam vâpsându-le cu fertură de cafea.

Ouă galbine se vâpsece cu cojă de cepă.

Ouă albastre căpătam dacă le vâpsim cu *lakmus* în care am pus puțină *soda*. Pre aceste oue (vâpsite cu *lakmus*) putem scrie cu oțet orî-ce poesie; scrisoarea se va arăta roșie.

Violet se vâpsece ouele cu fertură de *lemn venăt*. Dacă în acesta fertura punem o lingură de oțet, atunci punând în acesta ouele violete vor căpăta o coloare frumoasă lila. Dacă în loc de oțet punem un virf de cuțit de *Kaliumchromat* căpătam oue negre cari sunt foarte acomodale pentru desenne albe.

Verde se colorază ouele cu o fertură din un mănunchiu de *verdeturi* sau *erbă verde*.

Cu o penă de gâscă tăiată și pregătită ca pena de scris putem scrie orî-ce vers, nume, figură etc. pre oue folosind drept tintă o soluțiune de acid de sare (*Salzsäure*) pregătită: o cantitate de apă mestecată cu o calitate de acid.

Colorile sus amintite le pregătim cu apă lăsând ca vâpsala se ferbă 5 minute. În vâpsala astfel pregătită punem apo ouele și le *ferbem* 6—10 minute.

Având acum ouele colorate, luăm un tăier rotund și jur împrejur îl înfrunșetăm cu muschiu verde și ici-côle băgăm câte o floriceică. Pre acesta aședăm un rind de oue roșii, apo őr puțin muschiu și punem oue galbine, apoi vinete, pre urmă negre și piramida este gata.

O astfel de piramidă aședată în mijlocul mesei festive în ziua de pasci face o impresiune foarte bună.

Nițu.

DE ALE POPORULUI.

Poesii poporane.

— Din Bănat. —

Dragumi de cătănie,
Numai pușca se nu fie,
Pușca și oțelele
C'alea-mi mănă șelele.

— Cătănia cui-i bună?
— La feciorul fără mumă!
— Cătănia cui-i dragă?
— La teciorul fără tată.

Când cătană am plecat,
Cu ochi am lăcremat,
Căci mândruța mau lăsat.
Mândruliță din Bănat,

Tu se-mi faci cruce de brad,
Că 's dus slugă la 'mperat,
Și sum fecior ne 'nsurat
Numai mândră am căpătat.

*

Fruză verde de mălai,
Primăvara me 'nsurai.
Râncezală imi luai,
Râncezală dorme 'n pat,
Cucuruzu-i ne săpat;
Cucuruzu 'n gălbinesce,

Bateo Dōmne ș'o trăsnesce.
Când plecai la cununie,
Dumneșeu nu vru se scie.
Când me intorsei după masă
Dumneșeu nu fu acasă.

— Batăte Domnul, nănaș,
Cu cine me cununași,
Cu urita din ogaș:
Când o băgai în ocol,
Fug vacile de se omor;
Când o ved în ușa șuri,

Gândesc căi mama păduri.
— Batăte pre tine fine,
Dacă n'ai luat sēma bine.

*

Cucule de unde vii?
Dela tērg de la Sibii.
Dar de mândra mea nu scii?
Sciu bine că-i sănătōsă
Șede la masă și cōsă;
Nu sciu cōsă ori descōsă
Dar lacreme sciu că varsă.

Petruș.

Baia de aur dela Bucium-petrua muntii „Ararat”

lea-o și fie a ta.

(An. pop.)

Un cerstin avea o sōcră
Pōmă nici decum mai acră,
Nici mai dulce de cum sunt
Și-au fost tōte pe pământ.
Bietul om capu-și bătea
Cum, în ce chip ar putea
Se scape cumva de ea?
Un tiner funcționar
Cu mânuși, cu ochilari
Chiar atunci s'a brodit
Că s'a fost îndrăgostit
De nevasta omului;
Și 'nfocul dragostii lui

Dupe ea oftând umbra
Și în tot chipul incera.
Se o facă, se înțelēgă,
Cat de mult ii este dragă.
Ba une ori s'a întimplat
Și prin curte de-ia intrat;
Cum de pildă într'o sēră,
Când a și fost prins pe-afară
Și luat coala de scurt
De bărbat, cum i-a trecut
Pragul; Țr el spăriat,
Cum pōte vi s'a întimplat
Și d-vōstră vre-odată;

N'o putut vorba se scōtă
Din gură da încet, încet
I-a perit nodu din pept
Și în silă a rēspuns;
Că dragostea l'a adus
Pe-acolo, căci lui ii place
De nu scie ce s'o face
Mama sōcra... — „De-i așa
lea-ț'o și fie a ta!...
Bărbatul voios respunse
Și în dată își aduse
Popă de i-a cununat
Chiar atunci nentărdiat.

I. Encescu.

Traiu din casă.

Era gurariță muierea.
Er el, bărbatul, om amar.
Puțină le era averea
Și nu p'un gând le era vrerea
De și-or jurat la un altar.

Femea într'o di-l guresce,
Căci n'a făcut cum vruse ea.
Bărbatul blând o molcomesce.
Dar ea numai dac'o lovesce
Să tacă din cea gură vrea...

Antoni Popp.

CRONICA.

Impozitul pe căsătorii. În Pensilvania s'a introdus impozitul pe căsătorii. După legea orî care cetățean care vrea să se însore și a trecut de 40 de ani trebuie să plătească o dajdie de 100 dolari.

Acăsta sumă va forma fondul unui institut în care vor sta damele trecute de 40 de ani, care n'au fost cerute în căsătorie.

De asemenea tinerii cari se vor căsători cu femei din afară de Pensilvania vor trebui să plătească și ei o amendă de 100 dolari. Așa dar viitorul damelor este asigurat. Ferice de fetele bătrâne. (Rom. II.)

Premiu contra ginerilor. O bogată Rusoică cu numele Mironow în viață a avut foarte mult de a suferi de la ginerele ei. Ca ura ce o nutrea față de ginerii în general, să nu se șteargă nici după moarte, a lăsat în testament o sumă considerabilă unei societăți literare din Moscova, cu scopul: ca societatea tot în al cincilea an să dea premiul acelei lucrări în care sócra are rol nobil, ér ginerile e prezentat ca cel mai ridicol și mai miserabil om.

Concursul unic în felul lui are timbru internațional.

(Trib. Lit.)

Rssmul Domn Ioan Micu Moldovan preposit capt. în Blaș fu denumit prelat domestic al Sfințier sale Ponteficelui Leo XIII. (Unirea.)

Teatre la sate în România. Dl I. Kalinderu, administratorul domeniilor coronei, a luat o dispozițiune care merită o atențiune deosebită, fiind pentru prima oră când se încercă la noi un asemenea lucru.

E vorba de înființarea de teatre în sate de pe administrațiunea domeniului coronei.

Dl Kalinderu a luat dispozițiunea de a să înființa la sate scene, pe care să se jöce diferite piese sătesci.

În sensul acesta dl Kalinderu va adresa în curênd o circuliară agenților de pe la domeniile coronei. (Tribuna.)

† **Generalul Teodor Cavalier de Seracin**, a încetat din viață la Caransebes.

† **Alesandru P. Romontian** paroch gr. cath. în Turda-veche, a reposat în 11 a l. c. în etate de 69 ani, și 42 ani ai preoției sale.

† **Dr. Teodor Pașcu** medic universal și medic secundar la Tribunal a reposat în Bistrița la 16 April în etatea de 34 ani și în al 11-lea an al prea laborioasei sale activități.

În Pădurea Posmușului sa aflat în 19 April o muere spânzurată ce dispăruse din aceaș comună încă în 27.12 1900 — muerea a fost nebună.

Gâcitură de semne.

O+||i ;u,+i +e ,u+i×i ×ai=i+ i -a=e ;e iu-i-e

:oi !a-□e+ a, ie×ei a □i=×ii -ă×ă+i-e

;ea !o*× §-i= :oi *e *ule- ;e +e :a□ i=×ă,=i×

×u i=i□ă =e-u=ă O §e=×-u +e si iu i×?

De C. S.

Ilustrațiunile noastre.

Frumosele ilustrațiuni ce decorază paginile numărului de față a Revistei Ilustrate sunt una religioasă și ne înfățișează pe mântuitorul Christos la fântâna lui Jacob er cele lalte trei,sunt originale și ner pesentă cea de pe pag. 57. O muntă românească din comuna Poiana de lângă Sibiu, unde se vîd nuntașii în frumosul și pitorescul lor port național petrecând cu voie bună și veselie după datina strebună. Și chiuind să jucăm până ceî nantă c'apoi mâne ni se ciuntă.

Cea de pe pag. 59 ne înfățișază muntele comunei Șoimuș numit Blidereasa și Piciorul bulzii.

Er cea de pe pag. 63 ne reprezenta porta de la intrarea în baie de aur de la Buciușasa numită „Arama.“ din munții apuseni.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-lui Dr. I. G. Sbiera prof. univers. în Cernăuți și membru acad. rom. Am primit prețul abonamentului pentru 2 esempl. din Revista Ilustrată și am dispus trimiterea lor așa după cum ați poftit.

Primiți sinceri salutări și mulțumită profundă.

D-lui Teodor Toma în Pantic. Tam trimis și numerii 5-6 a doua oră, te rugăm înse ca să cerci la poșta de acolo ce pote fi pricina de perd așa des numerii din Rev. Ilustr. adresați D-tale! Căci de aici tot deacna se trînit regulat.

D-lui Emilian în B. Te rugăm a nu ne da uitări și a ne mai surprinde din când în când cu câte o frumosă poezie de a D-tele. salutare.

Pulpitul misterios. Se va publica mai târziu.

D-na preuteasă la băi. Se va publica în sezonul băilor.

D-lui Iacob. Am primit și-o vom publica căci vom dispune de spaț

— 0 —

Domnii Abonenți ce sunt încă în restanță cu prețulu abonamentului la Revista Ilustrată sunt rugați de a lua în considerațiune multele spese și jertfe ce facem pentru suținerea acestei foi și a nu ne amâna cu plățirea abonamentului care și așa este numai un bagatel.

Hârtia, tipariul, poșta, clișeurile cele scumpe tôte costă **bani, bani și iară bani.**

La plățirea și înnoirea abonamentului rugăm pe D-nii abonenți de a ne comunica și numărul de pe fâșie.